

பஸ் ஆலங்குளத்தைத் தாண்டியதும் சில்லென்று காற்று குழந்தையின் கையைப்போல் கழுத்தடியிலும் பிடதியிலும் கிச்சமுட்டியது. “எம்மோவ், வெறைக்கி” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் என் பையன்.

நாங்கள் நாலுபேர் ஒருசீட்டில் உட்கார்ந்திருந்தோம். நான், மனைவி, கொழுந்தியாள், பையன். இடைஞ்சல் இல்லாமல் சலாவத்தாய் இருந்தது.

குற்றாலத்து சாரல்க் காற்றின் நுனிக்கொழுந்து எங்கள் முகத்தைத் தடவி, தலைக்குள் விரல்களை நுழைத்து சிரமப்பட்டு சீவிய தலையை உலைத்து இன்பச் சேட்டை செய்துகொண்டிருந்தது. அருவியில் குளிக்கும் சொகத்தை எண்ணி மனசு இப்போதே குதிபோட ஆரம்பித்துவிட்டது.

பொதிகைமலை வரவரப் பெரிசாகிக்கொண்டே வந்தது. செடிகள்கூடத் தெரிந்தமாதிரி இருந்தது.

மலை இப்பொழுது கண்நிறைந்து தெரிந்தது. “யப்பா, இந்த மலை யிலே புலி இருக்குமா?” என்று பையன் கேட்டான். கொழுந்தியின் பார்வை திடுக்குற்று என்னைப் பார்த்தது. இருக்கு என்று சொன்னால் அவனுக்கு ஒரு பயங்கொடுக்கும் சந்தோஷம்; இல்லை என்று சொன்னால் அவளுக்கு ஒரு நிம்மதி. என்ன சொல்லப்போகிறேன் என்று மனைவியும் என் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“தெரியலை; இருக்கொ என்னமோ.”

“இருக்கும்ப்பா; கட்டாயம் இருக்கும்”. மனைவியின் முகத்தில் சிரிப்பு பூப்பதற்கான அடையாளம் இருந்தது.

“இருக்கலாம்; இருந்தாலும் இருக்கலாம்” என்று சொல்லி வைத்தேன். ஆச்சரியமும் பயமும் கலந்த ஒரு சிரிப்பு கொழுந்தியாள் முகத்தில் சுழன்றது.

“அப்போ புலி ஆட்களை அடிச்சித் திங்குமோ?” பஸ்ஸில் இதைக் கேட்டவர்களும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள், மனந்திறந்து சிரிக்காதவள் கொழுந்தியாள்தான்.

அவளுக்காகத்தான் நாங்கள் குற்றாலம் போகிறோம். என்னைத் தவிர இந்த இவர்கள் முணுபேரும் குற்றாலத்தையே பார்க்காதவர்கள். இவர்கள் பார்த்த தண்ணீரெல்லாம் கோடைகாலத்து கரிசல்க் காட்டில் தூரத்தில் விஸ்தாரமாய்த் தெரியும் கானல் தண்ணீரைத்தான்.

அது ஒரு அற்புதக் காட்சி. இப்பொழுது இவர்கள் நிஜமாகவே உண்மையான தண்ணீரைப் பார்க்கப்போகிறார்கள்.

என்னுடைய கொழுந்தியானுக்கு தலைப்பிரசவத்தின்போது குழந்தை இறந்தே பிறந்தது. அதிலிருந்து அவள் ஒருமாதிரி ஆகிவிட்டாள். 'பச்சை உடம்பு', சரியாகியதும் ஒரு ஆரோக்ய வாசஸ்தலத்துக்கு அழைத்துச் சென்று சிலநாட்கள் தங்கியிருக்கும்படி சொன்ன வைத்திய அறிவுரைப்படி நாங்கள் போகிறோம். பட்டாளத்தில் இருக்கும் அவளுடைய கணவன் வரமுடியாததால் நாங்கள் மாத்திரம் போகிறோம்.

குற்றாலத்திலுள்ள எனது நண்பரின் நீண்டநாள் அழைப்பை இப்பொழுது நிறைவேற்றச் செல்லுகிறோம். ஐந்தலை அருவி ரோட்டில் மலை அடிவாரத்தில் அவருக்கு விஸ்தாரமான பங்களா இருக்கிறது. நல்ல வேட்டைப்பிரியர், அவர் வீட்டுச் சாப்பாட்டில் பொரித்துவைத்த உப்புக்கண்டத்தை இப்போது நினைத்தாலும் நாக்கில் நீர் ஊறுகிறது.

குற்றாலத்தில் தரையில் நாங்கள் கால்வைத்தபோது அந்திமயங்க ஆரம்பித்தது. கருப்பு நெற்றியில் இட்ட வெள்ளைகோபியாகத் தெரியும் அருவியைத் தூரத்தில் வரும்போதே கண்டுகொண்டேன். கூட வந்தவர் களுக்கும் காட்டினேன்.

“முதல்லே அருவியைப் பாத்துட்டு பெறகு அங்கே போவோம்,” பால்நுரைபோல் கரும்பாறையில் சோ எனப் பொங்கி வழியும் அருவியை நின்றுநின்று பார்த்துக்கொண்டே அருகில் போனோம். ஒளியோடு கலந்து ஒலியாக வந்து நுரையாக விழுந்து துள்ளிச் சிதறி விழும் அருவியைப் பார்க்கப் பிரியமாக இருந்தது.

“இந்த அருவி எங்கேருந்து வருது?”

“தேவலோகத்திலேருந்து!”

“பார்க்கும்போது இதெத் தண்ணீர்ண்ணு நம்ப முடியலெ. சுத்தமான தண்ணி நிறத்தோடு கலந்துரும்ன்னு சொல்லுவாகளே. அப்படிப்பாத்தா கருப்புப்பாறையிலெ வழியற தண்ணி கருப்பாலெ தெரியணும்?”

ஓ ஓ என்று பையன் குதித்தான். குரங்குகள்! சரம் சரமாய்க் குரங்குகள். குரங்கைவிட அதன்மேல் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் குட்டி தான் பார்க்க நல்லா இருந்தது.

“யப்பா, குரங்கு அருவியிலெ குளிக்குமா?”

“அதுகெ குளிக்குமோ என்னவோ இந்த மனுசக்குரங்குகதான் எப்பப்பார்த்தாலும் அருவியிலெ குளிச்சிக்கிட்டே இருக்கு!”

“குரங்குகளுக்கு அடையாளம் தெரியுமாமே உள்ளூர் மனுஷாள் அசலூர் மனுஷாள்ளுட்டு?”

“பாபூ, அந்தப்பக்கம் போகாதெ; இந்தப்பக்கம் வா” என்று கத்தினாள் கொழுந்தியாள்.

தவிலின் ஒலியைத் தொடர்ந்து நாயனத்தின் ஒலிக்கீற்று காதில் பலாச்சுளையாய் விழுந்து இனிமையைக் காண்பித்துவிட்டுப்போகிறது. கோவிலில் சந்தியாகால பூஜை.

“சரி. ஒரு குளிப்புப் போடுவமா?”

“இப்பவா; வேண்டாம். மத்தியானம் குளிக்கலாம்,”
சரியான கரிசல்க் காடுகள்!

இவர்களைக் கொண்டுபோய் அங்கே சேர்த்துவிட்டு பிறகு நண்பரோடு வந்து குளிக்கணும். மாலைக்குளிப்பே ஒரு சொகம்.

இங்கே பிச்சைக்காரர்கள்கூடச் சுத்தமாக இருக்கிறார்கள். ஒழுங்காக வரிசையாக உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள் தொந்தரவு கொடுக்காமல்.

மங்குஸ்தான் போன்ற குற்றாலத்துக்கே உரிய பழுவகைகள் கடைகளில் அழகாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“செண்பகப்பூ செண்பகப்பூ வாசமுள்ள செண்பகப்பூ..” என்று பாடிக்கொண்டே ஒருவர் விற்றுக்கொண்டு போனார்.

‘இவ்வளவு மணமுள்ள நல்லெண்ணெயும் இருக்கா!’ பிள்ளையார் சதுர்த்தி அன்று பிள்ளையாருக்குத் தேய்க்கிறமாதிரி வடியவடியத் தேய்த்துக்கொண்டு தொந்தியுள்ள ஆட்கள் பல நிறங்களில் பல உருவங்களில் எதிரே வந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள்.

ஒரு டீரிஸ்ட் பஸ்ஸிலிருந்து வடநாட்டு ஆட்கள் திழுதிழு என்று இறங்குகிறார்கள்.

நண்பரின் பங்களாவை நாங்கள் அடையும்போது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. வாசல் தாழ்வாரத்தில் கிடந்த சோபாக்கட்டிலைப் பார்த்ததும் எனக்கு எங்கள் தாத்தாவின் ஞாபகம் வந்தது. சிலருடைய முகத்தோற்றம் - உடம்புவாகு - சில மிருகங்களின் சில பறவைகளின் ஜாடைகொண்டதாக இருக்கும். எங்கெல்லாம் சோபாக் கட்டிலைப் பார்க்கிறேனோ உடனே அங்கே என் தாத்தா வந்து உக்கார்ந்து விடுவார். கம்பீரமான ஒரு புலி உக்கார்ந்துகொண்டு நம்மைக் கூர்ந்து பார்ப்பதைப்போலிருக்கும். பக்கத்தில் ஒரு பெரிய எச்சிப் பணிக்கம் - வெள்ளியினால் ஆனது. வாயில் நீளமான கரிய சுருட்டு. சுருட்டைக் கடித்துக்கொண்டு நம்மை திரும்பிப் பார்த்தாரானால் அவருடைய கண்களையும் சேர்த்து மூன்று கங்குகள் தெரியும். அவர் அனேகமாய்ப் பேசுவதே இல்லை. அந்த மௌனமே ஒரு பயம். பெண்களும் குழந்தைகளும் அந்தப்பக்கம் போகமாட்டார்கள். வெளியூரிலிருந்து வரும் சொந்தக்காரர்களின் குழந்தைகள் மட்டுமே, பட்டகசாலை ஜன்னல் வழியாக ஏதோ ஒரு அதிசயமான மிருகத்தைப் பார்ப்பதுபோல் கிசுகுரலில் தங்கள் காதுகளுக்கே கேட்கும்படியாக பேசிக்கொண்டும் பார்த்துக்கொண்டு மிருப்பார்கள். வெளியூரிலிருந்து, குழந்தைகளோடு குழந்தையாக, என் கொழுந்தியாளும் வந்து தாத்தாவை முன்பு பயத்தோடு பார்த்தது இப்போது என் நினைவுக்கு வருகிறது.

பங்களாவுக்குள் நாங்கள் நுழைந்தபோது என் நண்பர் ஏதோ புஸ்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்திருக்கவேண்டும். எங்களைப் பார்த்ததும் அட்டகாசமாகச் சிரித்து வரவேற்றார். அந்தக் ‘கடுவாச் சிரிப்பு’ குழந்தைகளைப் பயமுறுத்தக்கூடியது!

“மத்தியானத்திலிருந்தே உங்களை எதிர்பார்த்துகிட்டிருக்கேன்.”

“அவ்வளவு சீக்கிரமா வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்ட முடியுதா: அதெல்லாம் அடிக்கடி பிரயாணம் புறப்படுகிறவர்களுக்குத்தான்,

நாங்க மூணு வருஷத்துக்கு ஒருக்கெ நாலு வருஷத்துக்கு ஒருக்கெ இப்பிடி எங்கேயாவது வந்தாத்தான் உண்டு.”

நண்பரையும் நண்பருக்கு இவர்களையும் சம்பிரதாயமாய் அறிமுகப்படுத்தினேன்.

என்னுடைய பையன் அங்கே இருந்த ரெட்டைக்குழல்த் துப்பாக்கியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இனி அவன் மலையிலிருந்து இறங்கி வருகிற புலிகளுக்குப் பயப்படவேண்டாம்!

நண்பரின் மனைவியும் மற்றவர்களும் வந்து இவர்களை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். நாங்கள் உட்கார்ந்து பழைய கதைகளை ‘விட்ட இடத்திலிருந்து’ தொடர்ந்தோம். பட்சணங்களைக் கொறித்துக்கொண்டே சுவாரஸ்யமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, உயிரைத் துடிக்கவைக்கும் வீல் என்ற அலறும் பெண்குரல் கேட்டுத் துணுக்குற்றோம். ஆனால் அதே வினாடி நண்பரின் முகத்தில் ஒரு சிரிப்பு உதிர்ந்தது. வேகமாய் எழுந்து அவர் சிரித்துக்கொண்டே பின் பக்கம் ஓடினார். அவரைத் தொடர்ந்து நான்.

எங்களுக்கு முன்பே அங்கே பெண்கள், வேலைக்காரர்களின் கூட்டம். எனது கொழுந்தியாள் மயக்கம் அடைந்த நிலையில் கிடக்கிறாள்.

என்னுடைய நண்பர் ஒரு வினோதமான ஆள்; ஒருவித குரூர ரசனையுள்ளவர். அவர் வேட்டையாடிய ஒரு புலியை - கெட்டுப் போகாமல் - பாடம் செய்து, பஞ்சு அடைத்து நிஜப்புலிமாதிரியே வீட்டுக்குப் பின்னால் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார். அப்படி நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட இடம் ரொம்ப அருமையான இடம். மலையை ஒட்டி இயற்கைச் சூழ்நிலையில், நிஜமாகவே ஒரு புலி வந்து நின்றால் எப்படி இருக்குமோ அப்படிச் செய்திருக்கிறார். நேராகப் பின்பக்கம் வருகிறவர்களுக்கு அது தெரியாது; பங்களாவைச் சுற்றிப் பார்க்கும் விருந்தாளிகளின் கண்ணுக்கு அது எதிர்பாராமல் திடீரென்று படும்படியாக அமைந்திருக்கிறது!

இப்பொழுது எல்லோரும் அவள் மூர்ச்சைத் தெளிவிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். தெளிவுவந்ததும் அவள் மீண்டும் மூர்ச்சையானாள். டாக்டர் வந்து ஊசிபோட்டு அவளை அப்படியே அயர்ந்து தூங்கும்படி செய்துவிட்டுப்போனார்.

நண்பருக்கு ரொம்ப வருத்தம், இப்படி ஆகிவிட்டதே என்று. “அவளாக எழுந்திருக்கும்போது எழுந்திருக்கட்டும் நீங்கள் எழுப்ப வேண்டாம்,” என்று சொல்லியிருந்தார் டாக்டர்.

மறுநாள் காலை எட்டு மணிக்குத்தான் அவள் எழுந்தாள். எழுந்த வுடன் அவள் சொன்ன முதல் வார்த்தை, “பசிக்குது.” யாரும், முதல் நாள் மூர்ச்சையானது குறித்து அவளிடம் பேச்சுக் கொடுக்கக்கூடாது என்று எங்களுக்குள் ஏற்பாடு; ஒன்றுமே நடக்காததுபோல் பழக வேண்டும். ஆனால் எங்கள் பையனைப்பற்றித்தான் யோசனையாக இருந்தது!

அவனைத் தற்காத்துக்கொள்ளும் பொறுப்பை நண்பர் ஏற்றிருந்தார். முன் ஹாலில் கொண்டுபோய் அவனை மடக்கி வைத்துக் கொண்டு, வேண்டிய விளையாட்டுச் சாமான்களைக் கொடுத்து

அவரும் அவனோடு 'விளையாடி'க்கொண்டிருந்தார். அவன் திடீர் திடீரென்று அவரைக் கேள்விகளால் திணற அடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ஆமா, நீங்க துப்பாக்கி கொண்டுக்கிட்டு வேட்டைக்குப் போகும் போது உங்களுக்குப் பின்னாலேகூடி புலி மெள்ள வந்து துப்பாக்கியே பிடுங்கிக்கிட்டுப் போய்ட்டா என்ன செய்வீங்க?”

“அப்படிப் பிடுங்கிட்டுப் போய்ட்டா சங்கடந்தான்!” என்று நானெறால் பதில் சொல்லி இருப்பேன். நண்பரோ, புலி அப்படியெல்லாம் வராது என்றும் சத்தங் கொடுத்துக்கொண்டு பிறகுதான் மேலே பாயும் என்றும் விளக்கிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

இந்தச் சமயத்தில்தான் கொழுந்தியாள் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்தது; சரி இந்தப் பேச்சை நிறுத்துங்கள் என்று ஜாடையால் நண்பருக்குத் தெரிவித்தேன். அவர் சுதாரித்துக்கொண்டார். ஆனால் பையன் இன்னொரு கேள்வியை ஆரம்பித்தான். உடனே அவர் அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து வெளியே நகர ஆரம்பித்தார். “உனக்கு இன்னொரு அதிசயம் காண்பிக்கிறேன் வா,” என்று.

ஆனால், அதிசயம் வெளியே இல்லை; உள்ளே நடந்து கொண்டிருந்தது. கொழுந்தியாள் வழக்கம்போல் பல்லைத் தேய்த்துக் காபியை முடித்துக்கொண்டு அவர்களோடு அருவியில்போய் நிம்மதியாய் குளித்துவிட்டு கலகலப்பாய் - ஒன்றுமே நடக்காதது மாதிரி! எல்லோரோடும் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்!

மதியம் நாங்கள் எல்லாரும் ஒன்றாய் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது பையன் திடீரென்று ஒரு கேள்வியைக் கிளப்பினான். “இந்த பூனைதான் பெரிசாய் ஆன பிறகு புலியாய் ஆயிருதோ?”

எங்கள் எல்லோருடைய சிரிப்போடு கொழுந்தியாளும் சேர்ந்து கொண்டாள். புலியின் உருவத்தோடு பழகியபின் ஒரு நெருக்கம் வந்து விட்டது பூனையோடு சொல்லும் அளவுக்கு.

□

குற்றாலத்தில் எங்களுக்கு நாட்கள் போவதே தெரியவில்லை. இந்தக் கரிசல்க்காட்டு ஆட்கள் இப்பொழுதெல்லாம் ஒரு நாளைக்கு மூணுதரம் நாலுதரம் என்று அருவியில் குளித்து சொகம் காண ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

கொழுந்தியாள் தினமும் ரெண்டுவேளையாவது அந்தப் பஞ்சப் புலியின் அருகில்போய் குளிந்து அதன் காதில் விரலால் தட்டி வேடிக்கையாகப் பேசி எல்லோரையும் சிரிக்க வைக்கிறாள்.

குற்றாலம் எங்களோடு ஒட்டிவிட்டது. அந்தத் தண்ணீரை எப்படிப் பிரியப் போகிறோமோ என்று மனசுக்குள் ஏக்கம் ஆரம்பித்துவிட்டது.

புறப்படுகிற அன்று மனசுக்குள் பிரிவு இருந்தாலும் முகத்தில் சந்தோஷத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு சிரிக்கத் தெரிந்து வைத்திருந்தோம்.

புறப்பட ஒரு நிமிஷத்துக்கு முன்னால், “கொஞ்சம் இருங்க,” என்று சொல்லி கொழுந்தியாள் பின்பக்கம் பார்த்து ஓடினாள். நாங்களும் போனோம். புலியிடம் அவள் ‘குட்பை சொல்லிக்கொண்டாள்!’

காரில் ஏறி உட்கார்ந்ததும் நண்பரைப் பார்த்துப் பையன் கேட்டான், “மாமா, இந்தப் புலியைப் பார்க்க வேற புலிகள் எப்பவாவது மலையிலிருந்து இறங்கி வந்திருக்கா?”

முதலில் நாங்கள் குற்றாலம்வந்து இறங்கியபோது செங்கொன்றைப் பூக்கள் வெற்றிலைக் காவிப்பற்கள் தெரிய சிரித்து வரவேற்றன. இப்பொழுது தேக்குமரப்பூக்கள் எங்களுக்குப் பிரிவு - சென்ட் ஆப்-சொல்லி விடை அளித்தன. “அடுத்த சீசனில் சந்திப்போம் நண்பர்களே.”

◆
குழுதம்
22 ஜூன் 1978